

A közelmúltban az AJTP három osztálya Budapestre utazott, hogy megnézzék a méltán híres Webber musical magyar változatát, Az operaház fantomját a Madách Színházban.

Akiknek esetleg ismeretlen a történet, azoknak dióhéjban elmondom, hogy a cselekmény szerint a párizsi operaházban tartja egy titokzatos fantom, aki, ha nem engedelmeskednek neki, kegyetlen bosszút áll. Aztán egy végzetes napon a fantom szívét rabul ejti a fiatal Christine Dae, akibe a fiatal vikomt, Raoul is szerelmes...

Az eredeti regény alapján Andrew Lloyd Webber készített világhírű musicalt, amely után rengeteg további feldolgozás keletkezett. A magyarra is fordított könyvek közül pedig a leghíresebb Susan Kay Fantom című regénye, amelynek második kiadása tavaly került a könyvesboltokba. Ez a regény más oldalról közelíti meg a fantomot: végigkíséri az egész életét születésétől a haláláig.

Nekem sajnos még nem volt szerencsém elolvasni az eredeti történetet, Susan Kay művét viszont igen, és mivel a musicalt is láttam, megpróbálom a tőlem elvárható legnagyobb „szakértelemmel” elemezni a két művet.

Az igazat megvallva már csak azért sem egyszerű ez a dolog, mivel két külön műfajt képviselnek a szerzők, így aztán egy kétórás darabban nincs olyan mély karakter kidolgozás, mint egy négyszáz oldalas könyvben.

A musical a maga nemében kétségkívül fantasztikusan megállja a helyét. Nem véletlenül a legrégebben és a legtöbbször játszott darab a Broadway színházaiban. A zenék hol andalítóak, hol pedig lüktetnek az energiától, de mind egytől egyig fenségesek. Ám az a tény sokakat zavarhat, hogy néhol többen énekelnek teljesen eltérő dallamot és szöveget, így az ember néha azt sem tudja, hol áll a feje. De ez is szándékos rendezői bravúr, és remekül működik.

Említésre méltó a díszlet, amely nemcsak kolosszális, hanem olyan gyorsan változik, hogy a nézők ámulatlanul kapkodják a fejüket. Emellett a pirotechnika is megállta a helyét.

A színészek mind kiemelkedően alakítják az általuk megformált karaktert, (még ha Christine

kisasszony nem is tud jól művészt produkálni), de ha ki kellene emelnem valakit, akkor minden elfogultság nélkül a Fantomot játszó színészt választanám. Már csak azért is, mert mindig a gonoszt a legnehezebb eljátszani. Neki tökéletesen sikerült hoznia a figurát.

A történet pedig kellőképp lebilincselő és lendületes ahhoz, hogy végig fogva tartsa a nézők figyelmét.

A könyv pedig az egyik legjobb, amit eddig olvastam. (Pedig volt néhány olvasmányom...) Az első, ami megragadott benne: a nyelvezete. Régies, de nem érthetetlen, valamint sok benne a szívet melengető szépségű metafora és hasonlat. A második, amiért érdemes elolvasni: a karakterformálás. Eric, a fantom sokféle emberrel találkozik élete során, és mindegyik karakter olyan jól jellemzett, hogy ebből az derül ki: senki nem lehet csak jó, vagy egyértelműen gonosz. (Na jó, két kivétel van.) Még maga a főszereplő sem csak egy jó ember. Ezzel pedig el is értem a harmadik okhoz, ami miatt fantasztikus könyvnek tartom: ez pedig Eric karaktere. Kezdjük ott, hogy ő, amellet, hogy egy nagyon jószándékú, kedves gyerek volt, emellet zseni is a szó szoros értelmében, hisz már négyévesen zongoraműveket írt, és palota tervrajzokat gyártott. De az arca iszonytatóan csúf, így bármit tett/tesz élete során, az arca mindig megfosztja a jó dolgoktól. A sok csalódás után pedig egyre inkább a rossz útra tereli. Ezért tartom én ezt a könyvet egy fantasztikus tragédiának. Mivel ez *Egy ember története, aki szörnyű bűnökre ragadtatta magát, holott akkora szíve volt, hogy a világ is belefért volna.*

Eric azért is más, mert itt tudjuk a háttértörténetét, másrészt viszont a fejébe is beleláthatunk, mikor először meglátja Christine-t és meghallja énekelni, vagy mikor meghallja a szerelmi vallomást az operaház tetején. Tehát az ő esetében a karakter ugyanaz, csak mégis másként hat, ha van mögötte valami.

Raoul a színpadon egy igazi szőke herceg fehér lovon, és ez a könyvben is megvan, de azért itt kapunk bizonyítékot arra is, hogy ő sem tökéletes.

Christine karaktere viszont nagyon meglepett. A musicalben sem egy túl erős jellem, de ott azért bizonyítja, hogy bátor, és egyértelmű, hogy ki felé is húz a szíve. Nos, a könyvben, ahogy azt még a fantom is megemlíti, egészen olyan, mint egy gyámoltalan kislány, aki képtelen döntést hozni, és csak sodródik az árral. Hiába látunk bele a fejébe, képtelen voltam megfejteni, időnként mit miért tesz. Például, hogy miért akar megszökni a vikomttal, mielőtt választ adna Ericnek.

Ismertetőmben megpróbáltam szavakba önteni, hogy miben tér el a két mű, de végső soron úgy látom, hogy inkább kiegészítik egymást, így talán érdemes úgy nézni és olvasni a nagyobb élmény érdekében, hogy először a musical, aztán a könyv, és újra a musical.

A végét pedig mindenki döntse el: kinek melyik tetszik jobban, mivel a két történet teljesen más végkifejletet nyújt.

Nagy Gabriella, 10.F